

GŁOS RADOMSZCZAŃSKI

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III (VI)

NIEDZIELA 1 STYCZNIA 1950 ROKU

Nr 1 (1283)

Na nowym etapie

Rok 1950 — pierwszy rok Planu 6-letniego

przyniesie narodowi polskiemu dalszy wzrost sił i bogactwa

Orędzie noworoczne Prezydenta RP — Bolesława Bieruta

WARSZAWA (PAP) Prezydent R. P. Bolesław Bierut wygłosił przez radio następujące orędzie noworoczne:

„Obywateli! Siostry i Bracia! Radośnie witają dziś ludzie w całej Polsce Nowy Rok 1950. Z dumą i zadowoleniem żegnamy pracowity, ale płodny i twórczy rok miniony.

Naród polski z prawdziwą satysfakcją podsumowuje dziś wyniki swej pracy w roku ubiegłym. Bo czyż nie mamy prawa do radości i dumy, skoro zakończyliśmy pomyślnie — już na dwa miesiące przed terminem — pierwszy nasz wielki twórczy Trzyletni Plan Odbudowy Gospodarczej Polski! Lubił to przecież plan śmiały, ale i trudny, wymagający nie tylko o-

brzymiego wysiłku, ale i wielkiego hartu. Dla pomyślnego wykonania planu potrzeba było nie tylko wytrwałej woli kierownictwa, ale i głębokiej ufności, zwartości, świadomości, zapału, patriotyzmu wykonujących ten plan mas pracujących.

Przypomnijmy sobie warunki naszego życia w okresie poprzedzającym Plan Trzyletni, w okresie już pokojowym, ale uginającym się pod ciężarami skutków wojny, skutków wprost przerażających. Były to lata 1945 — 1946. Gdzie sięgnąć okiem sterczały ruiny. Miliony ludzi wędrowały, wracając z obozów, zmieniając stare siedziby, szukając pracy i schronienia. W roku 1945 połowa ziemi ornej leżała odłogiem.

Szybkie tempo uprzemysłowienia Polski

Natomiast faktem jest, że szybki wzrost produkcji przemysłowej i rolnej w Polsce podnosi z roku na rok poziom życia materialnego i kulturalnego polskiego ludu pracującego w mieście i na wsi.

Na dalszy wzrost poziomu życia materialnego i kulturalnego mas pracujących, które stanowią olbrzymią większość naszego narodu, wliczać będzie decydujący wpływ

szybkie uprzemysłowienie Polski.

Od końca 1946 r. do połowy roku 1949 liczba pracowników najemnych w mieście wzrosła o 1,100,000, o 40 proc. Młodzież robotnicza i chłopska w coraz większej liczbie zdobywa możliwość nauki w szkołach średnich i zawodowych oraz uczelniach wyższych, korzystając z pomocy państwa, samorządów i organizacji społecznych.

Człowiek — najcenniejszym skarbem narodu

Najcenniejszym skarbem narodu w warunkach demokracji ludowej są wykształceni politycznie i wykwalifikowani zawodowo, kulturalni ludzie, wyrastający z klasy robotniczej i chłopskiej. Ludzie ci wzbogacają nasze kadry kierujące życiem politycznym, gospodarczym i kulturalnym naszego kraju, działającą siłą naszego państwa. Wraz z inteligencją pracującą, która zdobyła wykształcenie jeszcze w

warunkach przedwojennych, kadry nowej inteligencji, wyrastającej z młodzieży robotniczej i chłopskiej, wzbogacają swymi talentami i zapałem nasze życie i rozwój gospodarki ogólnonarodowej. Ważnym przeto zadaniem jest przyspieszyć wzrost liczebny tych wykwalifikowanych kadr ludzkich oraz podnieść wyżej poziom ich świadomości politycznej, ich dojrzałości ideologicznej.

Przodownicy pracy — nowatorzy — awangardą socjalizmu

Wielką i zaszczytną rolę przypada w tej dziedzinie przodownikom pracy, nowatorom i racjonalizatorom naszego przemysłu i gospodarki rolnej, którzy dają wspaniałe wzory pracy, przyspieszając rozwój gospodarczy i kulturalny naszej Ojczyzny. Są to ludzie, którzy ze swego praktycznego doświadczenia w pracy wyciągają najlepszą naukę, czyniąc z niej zdobywczą szeroki mas pracujących.

Aby uczynić nasze życie lepszym i szczęśliwszym, musimy pracować — uczyć się i uczyć się — pracując. Współzawodnictwo w pracy jest taką szkołą nowej, wydajniejszej pracy, szkołą nowego stosunku do pracy, wolnej od wyzysku kapitalistycznego, pracy dla narodu, pracy, która podnosi i uszlachetnia człowieka. Najbardziej uświadomieni i najofiarniejsi, najbardziej doświadczeni i uspołecznieni robotnicy i chłopcy stają się dziś w Polsce przodownikami pracy, prawdziwymi patriotami swego kraju, który rośnie w

siły i bogactwa dzięki pracy mas ludowych i otwiera przed tymi masami ludowymi lepszą przyszłość — szczęśliwsze życie. Bez ofiarności, bez głębokiego oddania dla sprawy ludowej, bez szczerego poświęcenia wszystkich sił na rzecz budowy lepszego ustroju społecznego, nie może być szczęśliwszego życia. W walce o lepszy ustrój społeczny, w walce o wolność, o pokój i postęp najlepszą nauką oddawali nie tylko swój wysiłek i swoją pracę, ale często swoją krew i życie.

Dziś, gdy Polska dzięki bratniej pomocy narodów radzieckich odzyskała wolność, gdy usunęła przez wyzyskiwaczy i pałolotów obszarów socjalistycznych, gdy buduje nowy, socjalistyczny ustrój społeczny — setki tysięcy przodowników pracy swoim wysiłkiem i ofiarnością przyspieszają budowę tego nowego ustroju.

Im szersze i liczniejsze będą ich szeregi — tym szybciej będzie rósł w siły naród polski, tym lepsze i bogatsze będzie stawało się życie ogółu i życie każdej jednostki.

Start do Planu Sześcioletniego

Nowy rok 1950 rozpoczyna nowy, najbardziej doniosły i decydujący o przyszłości naszego narodu okres wielkiego uprzemysłowienia Polski. Będzie to pierwszy rok Planu 6-letniego, który jest planem socjalistycznej przebudowy kraju. Plan 6-letni — to wielki program gospodarczy, społeczny i polityczny, który stawia sobie za cel likwidację wiekowego zacofania i wysunięcie Polski do rzędu przodujących krajów — w oparciu o socjalistyczny ustrój społeczny. Wykonanie Planu 6-letniego podniesie produkcję naszego przemy-

ślu przeszło 5-krotnie w porównaniu z poziomem przedwojennym. Oczywiście, osiągnięcie tak wysokiego poziomu uprzemysłowienia kraju wpłynie z kolei na szybszy rozwój rolnictwa.

Szybka i znaczna rozbudowa przemysłu jest warunkiem podstawowym dla usunięcia naszego zacofania gospodarczego i naszych trudności, wynikających z tego zacofania.

Jest rzeczą jasną, że wykonanie tego wielkiego programu przebudowy gospodarczej, wymagać będzie dużego wysiłku i wielkiej o-

fiarności ze strony mas pracujących. Wykonanie Planu 6-letniego przyniesie w rezultacie poważny wzrost ogólnego dobrobytu materialnego oraz oświaty i kultury polskiego ludu pracującego. Przeciętą stopa życiowa mas pracujących będzie w końcowym okresie Planu 6-letniego około 2 razy wyższa w porównaniu z okresem przed wojennym. Wzrosną poważnie możliwości korzystania przez najszersze masy pracujące z rosnącego do robku kultury, nauk i sztuki.

Słuszność obranej przez nas drogi

Rok, który dziś witamy, będzie właśnie jednym z najważniejszych etapów, zabezpieczających zwycięstwo tego wielkiego przełomu, jak który wnoszą do dziejów naszego narodu Plan 6-letni. O tym, że zadanie to jest wykonalne, że przyniesie ono narodowi pomnożenie jego sił i bogactw — mówią nam doświadczenia i przykład wielkiego Związku Radzieckiego.

Całe dotychczasowe nasze doświadczenia świadczą o słuszności obranej przez nas niezlomnie i raz na zawsze drogi, dzięki której ugruntowaliśmy nasze miejsce w obozie pokoju i socjalizmu, w obozie, którego przewodzi wielki Związek Radziecki. Nie jest przypadkiem, że obchód 70-lecia Józefa Stalina stał się w Polsce potężną i żywiołową manifestacją przyjaźni polsko-radzieckiej i gorących uczuć, jakie lud polski żywi dla największego człowieka i bojownika naszej epoki.

To, co wielokrotnie wzmaga nasze siły — to głębokie przekonanie, że droga, jaką idziemy, jest jedynie słuszną, najszczęśliwszą drogą. Kto w to przedtem wierzył, umocnił w sobie to przekonanie, kto wątpił, nie może oprzeć się nieodpartej wymowie faktów i sam nabiera tego przekonania.

Wiemy, że droga, jaką obraliśmy

my wymaga wysiłków, ofiarności, wytrwałej pracy, mobilizacji wszystkich naszych uzdolnień i talentów, ale wiemy też, że pomnaża ona potencjał gospodarczy i bogactwa Polski Ludowej, podnosi dobrobyt ludzi pracy, pomnaża kulturę warstw dawniej upośledzonych i trzymany w ciemności, że wzmaga naszą siłę i samodzielność gospodarczą i polityczną.

Sprostamy wszystkim trudnościom i wykonamy porywające plany 1950 roku, jeśli w nadchodzącym roku pracować będziemy jeszcze lepiej, jeszcze wydajniej, jeśli będziemy śmiało usuwali błędy i uchybienia w pracy wszystkich naszych instytucji i urzędów, jeśli będziemy twardzi dla nieprzyjaciół i pełni serdecznej życzliwości dla współbudowniczych nowego, pięknego życia, dla wszystkich prostych ludzi dążących do wzniesienia i budowania ich rękami Polskę Ludową.

Życzę wam wszystkim, najmilsim rodacy, siostry i bracia — pomyślności w waszej pracy codziennej i w waszym życiu, w waszej działalności społecznej i w zamierzeniach osobistych. Niechaj te ostatnie ożywia zawsze jak najściślej zawiąże z ogólnymi naszymi zadaniami społecznymi.

Młodzież — nasza nadzieja i przyszłość

Do was zwracam się dziś szczególnie młodzi przyjaciele, synowie i córki robotników, chłopów, pracowników i inteligencji, z życzeniami nowego szczęśliwego roku!

Przed wami świat cały stoi otworem, wszystkie fuchy i zawody według uzdolnień, zamilowań i porwy gorącego serca.

Przed wami stoją dziś w Polsce Ludowej otworem przebogate źródła wiedzy i myśli ludzkiej. Od was, od waszej pracy, uporu, wytrwałości i zapału zależy, abyście te nieocenione skarby posiadli. Abyście je zużytkowali w służbie dla narodu. Uczynicie to w poczuć waszego powołania budowniczych nowego życia, socjalistycznego życia, opartego na szlachetnych zasadach moralności socjalistycznej, która szczęście osobiste wiąże nierozdzielnie ze szczęściem wszystkich ludzi pracy.

Jakie życzenia pragniemy złożyć sobie nawzajem na progu Nowego Roku? Oto te przede wszystkim, aby przyniósł on całej ludzkości dalsze umocnienie pokoju, aby stał się dla ludu pracującego we wszystkich krajach świata rokiem postępu ku wolności, aby był rokiem nowych zwycięstw i osiągnięć w naszym kraju i wszędzie, gdzie lud pracujący sprawuje władzę. W tej myśli przesyłamy serdeczne pozdrowienia noworoczne bratniemu narodowi Związku Radzieckiego i krajom demokracji ludowej, wszystkim ludziom walczącym o pokój!

Obywateli! Robotnicy, chłopcy, pracownicy umysłowi, żołnierze, młodzieży!

Życzę wam najserdeczniej dużo radości, powodzenia w pracy, w nauce, w życiu rodzinnym i społecznym! Życzę wraz z wami najmilszej Ojczyźnie naszej dalszego wzrostu jej sił i coraz wspanialszego rozkwitu!

Mamy prawo do radości i dumy!

W warunkach niesłychanie ciężkich zniszczeń wojennych, które pochłonęły miliony istnień ludzkich i około 40 proc. substancji całego polskiego majątku narodowego — rozpoczęła się planowa odbudowa gospodarcza naszego kraju.

W okresie opracowywania Trzyletniego Planu Odbudowy Gospodarczej wielu ludziom plan ten wydawał się zbyt śmiały i niewykonalny. Ale klasa robotnicza i masy pracujące w olbrzymiej większości zaufały władzy ludowej, uwierzyły w realność planu i wykonały go zwycięsko na dwa miesiące przed terminem. Klasa robotnicza i masy pracujące naszego

kraju mają więc prawo do radości i dumy, podsumowując wyniki swej pracy twórczej w okresie ubiegłym.

W roku 1949 produkcja przemysłowa w wartości globalnej była o około 75 proc. wyższa, niż w ostatnich latach przed wojną, zaś w przeliczeniu na głowę ludności przemysł nasz produkuję dziś prawie dwa i pół raza więcej niż przed wojną (według wartości w cenach przedwojennych). Również rolnictwo, aczkolwiek rozwój jego jest powolniejszy od tempa rozwoju przemysłu, osiągnęło już ogólnie w obliczeniu na głowę ludności, produkcję o 12 proc. wyższą od produkcji przedwojennej.

Wyższość gospodarki planowej nad gospodarką kapitalistyczną

O czym świadczą te cyfry? Świadczą one — po pierwsze — o wyższości gospodarki społecznej i planowej nad gospodarką kapitalistyczną. Dzięki czemu Polska osiągnęła tak szybkie i pomyślne wyniki w odbudowie swego kraju? Dzięki ustrojowi demokracji ludowej, dzięki usunięciu obszarów i kapitalistów, dzięki reformie rolnej i unarodowieniu podstawowych gałęzi przemysłu, komunikacji, handlu i banków.

Świadczą one — powtóre — o wielkiej zdolności twórczej i pracowitości naszego narodu. W ciągu kilku lat planowych wysiłków, naród nasz potrafił nie tylko odbudować zniszczone warsztaty, pracy i narządy produkcji, ale również rozszerzyć je, usprawnić technicznie i uzupełnić nowymi za-

kładami i środkami produkcyjnymi, powiększając o trzy czwarte produkcję całego przemysłu i dźwigając wzwyż również rolnictwo.

Zaden z bogatszych od nas, mniej zniszczonych krajów kapitalistycznych, nie potrafił osiągnąć takiego tempa odbudowy i rozwoju gospodarczego jak Związek Radziecki, Polska i kraje demokracji ludowej. Kraje kapitalistyczne, mimo iżw. pomocy marshallowskiej, która kładzie się na nich ciężkim brzemieniem, nie mogą pokonać trudności i sprzeczności rozdzierających ich gospodarkę, nie mogą oprzeć się narastającemu kryzysowi ekonomicznemu, któremu towarzyszy wzrost bezrobocia i ciągle obniżanie się stopy życiowej mas pracujących tych krajów.

KOMUNIKAT

W dniu 3 stycznia 1950 r. o godz. 17.00 odbędzie się w Komitecie Łódzka PZPR, ul. Sienkiewicza Nr 49a plenarne posiedzenie Łódzkiej Komisji Szkoleniowej z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Sprawozdanie przewodniczących dzielnicowych Komisji Szkoleniowych o pracy szkół wieczorowych.
- 2) Sprawozdanie kierowników Wydziałów Propagandy K.D. o wynikach pracy kursów partyjnych I-go stopnia.
- 3) Sprawozdanie kierowników Wydz. Propagandy K.D. o pracy kółek samokształceniowych studiujących życiorys Towarzysza Stalina.
- 4) Wytyczne dalszej pracy.

W posiedzeniu obowiązują się wziąć udział oprócz członków Łódzkiej Komisji Szkoleniowej członkowie prezydium dzielnicowych Komisji Szkoleniowych, kierownicy i instruktorzy Wydz. Propagandy oraz kierownicy i wykładowcy wieczorowych szkół politycznych.

Wydział Propagandy, Kultury i Oświaty
Komitetu Łódzkiego
Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Wszystkim naszym Czytelnikom, Kolporterom, Korespondentom i Przyjaciółom zasyła serdeczne życzenia

Szczęśliwego Nowego Roku
Redakcja „Głosu”

Kto otrzymał nagrodę?

Wyniki naszego konkursu p. t.

„KTO TO JEST?”

zamieszczamy na str. 4 w dzisiejszym numerze „Głosu”

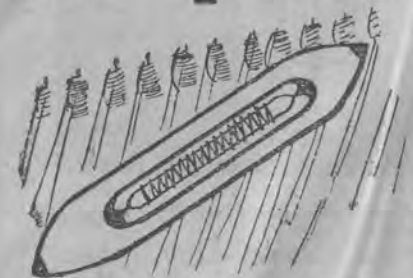

Przemysł włókienniczy w Planie 6-letnim pod znakiem unowocześnienia, wzrostu wydajności pracy, polepszenia jakości i utrwalenia systemu oszczędnościowego

M. Klimek

dyr. naczelny CZP Bawełnianego

Zadania i zamierzenia przemysłu bawełnianego

Stopniowy wzrost produkcji przemysłowej w okresie planu 6-letniego zapewni znaczne podniesienie stopy życiowej ludności pracującej, przez dostarczenie odpowiedniej ilości artykułów bezpośredniego spożycia. Dlatego też produkcja tkanin bawełnianych w roku 1955 podniesie się w stosunku do roku 1949 o 50 proc.

Podobnie, jak wzrost produkcji tkanin, kształtować się będzie również zwiększenie produkcji przędzy bawełnianej, zarówno dla potrzeb własnych, jak i dla innych przemysłów.

Wykonanie planu 6-letniego w przemyśle bawełnianym wymaga poważnych inwestycji, toteż przewiduje się stworzenie wielu nowych ośrodków przemysłowych na terenie całego kraju, ze specjalnym uwzględnieniem okolic mało uprzemysłowionych. Pozwoli to przede wszystkim na zainstalowanie znacznej ilości nowych maszyn przy równoczesnym wykorzystaniu nowych metod produkcji, a w szczególności doświadczeń z przemyślnictwa radzieckiego.

Poza tym w przedsiębiorstwach planuje się wymianę obecnych wrzecion na wrzeciona o większym skoku nawijania, zastosowanie pneumatycznego czyszczenia żgrzebiarek i aparatów wysokowyciągowych dla przedzerek obraczkowych. W tkalnictwie corocznie

wzrastać będzie ilość zainstalowanych aparatów czujnikowych (lampek), wprowadzona zostanie sygnalizacja elektryczna przy obsłudze wielowarsztatowej. Przewiduje się również urządzenie dźwigów w oddziałach przygotowawczych tkalni, które ograniczą wysiłek fizyczny robotnika itd. W wykończalniach wzmocnienie produkcji nastąpi dzięki farbowaniu metodą ciągłą i skróconemu procesowi bielenia oraz za stosowaniu urządzeń odemglających.

Celem polepszenia warunków społecznych, w trosce o bezpieczeństwo i higienę pracy, szereg zakładów zostanie wyposażonych w urządzenia klimatyzacyjne i oświetlenie jarzeniowe, co przyczyni się w dużej mierze do podniesienia wydajności pracy.

Jak z tego wynika, 6-letni plan inwestycyjny przewiduje rozbudowę i przekształcenie istniejących zakładów w celu racjonalizowania procesu produkcyjnego, powodując tym samym podniesienie produkcji również zwiększenie stopnia uszlachetnienia wytwarzanych tkanin.

W ostatnim roku planu 6-letniego (1955) produkcja tkanin bawełnianych, przypadająca na głowę ludności wrośnie w porównaniu z rokiem 1936 przeszło dwukrotnie, a zarazem zwiększy się odsetek produkcji gatunków tkanin szlachetniejszych, jak popelin, batystów itp.

Wiąże się z tym również bezpośrednio wzrost produkcji tkanin z przędzy odpadkowej, dla pełniejszej realizacji planów oszczędnościowych.

Wzrostem punktem planu 6-letniego przemysłu bawełnianego jest usprawnienie techniczne produkcji przy pogłębiającym i rozwijającym się ruchu współzawodnictwa pracy, racjonalizatorskiego i ruchu oszczędnościowego, co znacznie podniesie wydajność pracy maszyn i ludzi oraz obniży koszty produkcji, zezwalając — zgodnie z założeniami okresu budowy fundamentów socjalizmu w naszym kraju — na wypełnienie zadania, którym jest służba dla mas i w interesie mas pracujących.

Karol Adamkiewicz

dyr. naczelny CZP Jedwabniczo-Galanteryjnego

Przemysł jedwabniczo-galanteryjny zapewni pełne zaspokojenie potrzeb świata pracy

Przemysł Jedwabniczo-Galanteryjny wykonał plan 3-letni już w dniu 29. IX. 49. pod względem wartościowym o miesiąc wcześniej ilościowym. Zrozumiałe jest, że do osiągnięcia tych wyników przyczyniła

się w pierwszym rzędzie olbrzymi wkład pracy załóg fabrycznych, rozwój współzawodnictwa pracy i dzieła skłóci pomysłów racjonalizatorskich.

CZPjG grupuje obecnie zakłady produkujące jedwab, tkaniny pluszowe, dywany i chodniki, pasmanterię, koronki, firanki, tiule, tkaniny koronkowe oraz gazę mlyniską. Jak z tego wynika, przemysł nasz ma charakter wybitnie wielobranżowy. Zwycięskie wypełnienie planu 3-letniego pozwoliło na odbudowę i uruchomienie parku maszynowego, wyniszczanego przez okupanta, a produkcja przemysłu jedwabniczo-galanteryjnego w okresie planu 3-letniego przyczyniła się nie tylko do zaspokojenia potrzeb rynku wewnętrznego, ale zdobyła również dla naszych wyrobów wiele rynków zagranicznych.

Dążeniem planu 6-letniego jest dalsza rozbudowa naszego przemysłu. W tym celu zostaną wybudowane nowe zakłady na terenach, dotychczas zacończonych ekonomicznie, ulegnie unowocześnieniu park maszynowy, zwiększona zostanie produkcja tkanin szlachetnych oraz podwyższona ich jakość.

W okresie planu 6-letniego nastąpi wielokrotny wzrost ilościowy i wartościowy dotychczasowej produkcji. Jeżeli przyjmiemy rok 1949 za podstawę, to w chwili ukończenia planu 6-letniego produkcja wyrazi się następującymi wskaźnikami: dla tkanin jedwabnych 248,8 proc., dywanów i chodników 218,8 proc., pasmanterii 149,4 proc., koronek, tiulu i firanek 301,2 proc.

Powyższe osiągnięcia będzie można uzyskać w pierwszym rzędzie dzięki zwiększeniu parku maszynowego, wzrostowi zatrudnienia i podniesieniu wydajności maszyn. Jedno

Czesław Szymoński

dyr. naczelny CZP Wełnianego

Perspektywy rozwoju przemysłu wełnianego

Rok 1949 zamknął okres planu 3-letniego i wprowadził przemysł wełniany na drogę wypełniania zadań planu 6-letniego, zadań które mają przebudować i zmodernizować nasze opóźnione w rozwoju życie gospodarcze, a tym samym przystosować je do socjalistycznego systemu gospodarczego.

Już w drugim roku planu 3-letniego przemysł wełniany przekroczył poziom produkcji przedwojennej. Osiągnięte wyniki oraz doświadczenia, uzyskane przy realizacji planu 3-letniego, a wynikające ze stałego wzrostu sprawności i pracy ludzi i maszyn, służyły jako przesłanki do ustalenia zadań planu 6-letniego.

Przemysł wełniany w planie 6-letnim poza wzrostem produkcji stawia sobie za zadanie produkcję tkanin o wyższej wartości użytkowej, o bardziej estetycznym wyglądzie.

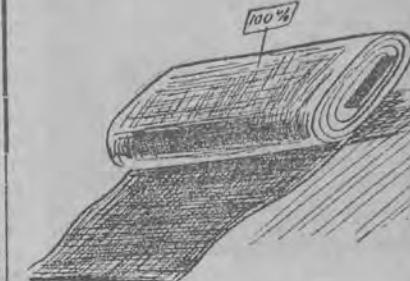
Surowce stanowią 75 proc. kosztów naszych wytworów — większość ich sprowadzamy za wolne dewizy. W związku z tym wprowadzone zostaną jak najdalej i

dące oszczędności w gospodarce surowcowej.

Budowa nowych zakładów i na szeroką skalę zakrojone remonty maszyn, staranność pracy robotników, oraz celowe dyspozycje stanowią podstawowe elementy w realizacji zadań, stojących przed przemysłem wełnianym w planie 6-letnim.

Dalszymi środkami dla urzeczywistnienia postawionych zadań jest umasowienie i sprawowanie do wszystkich form indywidualnego i zespołowego współzawodnictwa pracy, dalszy rozwój akcji racjonalizatorskiej i jej upowszechnienie, szersze zastosowanie systemu „O” oraz szkolenie kadr dla wszystkich zawodów przemysłu wełnianego.

Opracowany już plan techniczny obejmuje usprawnienia organizacyjno-techniczne, które będą miały istotny wpływ na kształtowanie się wskaźników techniczno-ekonomicznych. Do usprawnień tych należy w pierwszym rzędzie komasacja rozrzuconych w terenie małych obiektów produkcyjnych, zwłaszcza przedziałni żgrzebińczych; automa-

tyzacja krosien kortowych, celem zmniejszenia obsługi i zwiększenia wydajności maszyn; zespolenie i synchronizacja pracy wszystkich urządzeń pralni wełny, przez wymianę poszczególnych maszyn; automatyzacja i mechanizacja transportu; przebudowa urządzeń klimatyzacyjnych i świetlnych; przystosowanie zakładów do produkcji poszczególnych gatunków i rodzajów towaru oraz ujednoczenie wyrobów wełnianych według cech użytkowych; zastosowanie regulaminów technologicznych; organizowanie laboratoriów fabrycznych i wprowadzenie urządzeń pomiarowych. Poza tym plan techniczny przewiduje szeregi prac naukowo-badawczych, które przyczynią się do podniesienia poziomu przerobu technologicznego tworzywa.

Plan przewiduje również wytwarzanie nowych rodzajów tkanin, jak tkaniny zesankowo-bawełniane, zesankowo-bawełniano-żgrzebne, oraz zastosowanie do niektórych gatunków tkanin steełonu.

Plan 6-letni przewiduje budowę wielu nowych fabryk, które pod względem rozplanowania i konstrukcji będą w pełni uwzględniły postępy techniczne ostatnich lat. Zakłady te zostaną wyposażone w najnowocześniejsze maszyny i urządzenia, co pozwoli na wprowadzenie w życie zasad socjalistycznej produkcji.

Projektowane nowe zakłady będą oczywiście wyposażone we wszelkie niezbędne urządzenia, zapewniające robotnikom pełne bezpieczeństwo pracy.

Eduard Lewandowski

dyr. naczelny CZP Dziewiarskiego

Przemysł dziewiarski nabiera silnego rozmachu

Przemysł dziewiarski przystępując do wykonania planu 6-letniego w myśl hasła — „Plan 6-letni — planem rozbudowy”, jako naczelne zadanie wysuwa zadanie zmiany charakteru przemysłu dziewiarskiego, który przed wojną nosił charakter przeważnie chałupniczy, a obecnie przekształcający się w wielki przemysł.

Ujęte w planie 6-letnim zadania, które będą wypełniane w tym okresie, w pierwszym rzędzie wpłyną na kierunek rozwoju naszego przemysłu. Urzeczywistniając zadania planu 6-letniego będziemy celowo dążyć do usunięcia wszelkiego rodzaju usterek i niedomagań, będących jeszcze pozostałościami okresu kapitalistycznego i okupacji. W tym celu zamierzamy przeprowadzić daleko idącą specjalizację zakładów, tzn. stworzyć typowe fabryki o małym wachlarzu asortymentowym, produkujące w zamian za to swe towary w dużych seriach.

Zakłady, podległe Centralnemu Zarządowi, administrują wieloma oddziałami, co utrudnia w pewnym stopniu kontrolę wykonania planów i stwarza niedomaganie na odcinku zaopatrzeniowym. Zdarzają się również wypadki, że pewne oddziały znajdują się w nieodpowiednich warunkach lokalowych, co pociąga za sobą złe rozmieszczenie maszyn i ich nieodpowiednie zabezpieczenie, oraz stwarza złe warunki pracy dla zatrudnionych tam robotników.

Zamierzamy zlikwidować do drogi komasacji drobnych oddziałów, tym samym zwiększamy również rentowność naszych zakładów. W celu usprawnienia pracy w zakładach produkcyjnych oraz zwiększenia wydajności i jakości produkcji, przeprowa-

dzone zostanie unowocześnienie maszyn, założone będą urządzenia klimatyzacyjne i oświetlenie jarzeniowe, co zapewni robotnikom odpowiednie warunki pracy, a zarazem zwiększy jego wydajność i podwyższy zarobki.

Uruchomienie centralnych warsztatów remontowych umożliwi planowe przygotowanie części zamiennych oraz usprawni wykonywanie remontów zapobiegawczych i kapitalnych.

W planie 6-letnim przemysł nasz uruchomi nowe obiekty, nowoczesnie wyposażone we wszystkie urządzenia socjalne. W zakładach tych znajdują zatrudnienie tysiące pracowników, przede wszystkim kobiet.

W celu podniesienia estetycznego wyglądu naszej produkcji, szeroko rozwiniemy nasze laboratorium i wzorcownie dziewiarską, która z czasem przekształci się w Instytut Naukowo-Badawczy Przemysłu Dziewiarskiego. Co się tyczy surowca, to produkcję naszą oprzemysłujemy w pierwszym rzędzie na surowcach krajowych.

Dalszym zadaniem, które będzie wypełniał przemysł dziewiarski w planie 6-letnim, jest szeroko zakrojona akcja szkoleniowa. Przeszkoleni zostaną robotnicy — na kursach doskonalenia zawodowego, personel techniczny — na kursach dokształcających i w Technicum. Ze względu na to, że obecnie istniejące Technicum nie rozwiązuje całokształtu wymagań naszego przemysłu, celowym będzie stworzenie specjalnego Technicum Przemysłu Dziewiarsko-Pończoskiego. Wobec tego zaś, że przemysł dziewiarski nie posiada techników z wyższym wykształceniem, pożądanym będzie otwarcie na Politechnice obok Wydziału Włókienniczego, Wydziału Dziewiarskiego.

Jeszcze jednym z poważnych zadań, stojących przed nami w planie 6-letnim, jest kwestia opracowania odpowiedniej literatury fachowej, tłumaczonej przede wszystkim z bogatej literatury radzieckiej.

Reasumując — przemysł dziewiarski postawił sobie w planie 6-letnim za zadanie prześcignięcie poziomu produkcji w krajach kapitalistycznych, mając naturalnie na uwadze potrzeby konsumenta krajowego.

nie w pierwszym rzędzie olbrzymi wkład pracy załóg fabrycznych, rozwój współzawodnictwa pracy i dzieła skłóci pomysłów racjonalizatorskich.

CZPjG grupuje obecnie zakłady produkujące jedwab, tkaniny pluszowe, dywany i chodniki, pasmanterię, koronki, firanki, tiule, tkaniny koronkowe oraz gazę mlyniską. Jak z tego wynika, przemysł nasz ma charakter wybitnie wielobranżowy. Zwycięskie wypełnienie planu 3-letniego pozwoliło na odbudowę i uruchomienie parku maszynowego, wyniszczanego przez okupanta, a produkcja przemysłu jedwabniczo-galanteryjnego w okresie planu 3-letniego przyczyniła się nie tylko do zaspokojenia potrzeb rynku wewnętrznego, ale zdobyła również dla naszych wyrobów wiele rynków zagranicznych.

Dążeniem planu 6-letniego jest dalsza rozbudowa naszego przemysłu. W tym celu zostaną wybudowane nowe zakłady na terenach, dotychczas zacończonych ekonomicznie, ulegnie unowocześnieniu park maszynowy, zwiększona zostanie produkcja tkanin szlachetnych oraz podwyższona ich jakość.

W okresie planu 6-letniego nastąpi wielokrotny wzrost ilościowy i wartościowy dotychczasowej produkcji. Jeżeli przyjmiemy rok 1949 za podstawę, to w chwili ukończenia planu 6-letniego produkcja wyrazi się następującymi wskaźnikami: dla tkanin jedwabnych 248,8 proc., dywanów i chodników 218,8 proc., pasmanterii 149,4 proc., koronek, tiulu i firanek 301,2 proc.

Powyższe osiągnięcia będzie można uzyskać w pierwszym rzędzie dzięki zwiększeniu parku maszynowego, wzrostowi zatrudnienia i podniesieniu wydajności maszyn. Jedno

nie w dążeniu do wszechstronnego zmniejszenia kosztów produkcji i zwiększenia tą drogą produkcji, prowadzona będzie stała walka z marnotrawstwem surowca, (który zresztą w coraz wyższym odsetku pochodzi z dróg wyższych odcinków). Aby ułatwić szkolenie tkaczy i zapoczątkować produkcję standardową, zainicjowano już w roku ubiegłym przerzucanie tego samego typu i marki krosien do jednych oddziałów produkcyjnych.

Wielką rolę przy automatyzacji i modernizacji parku maszynowego odgrywać będą wnioski racjonalizatorskie.

Zwiększenie wachlarza asortymentowego pozwoli rzucić na rynek krajowy większą ilość tkanin jedwabnych drukowanych, kosztem zmniejszenia ilości tkanin farbowanych gładko.

Zamierzenia planu 6-letniego idą w kierunku zwiększenia produkcji jedwabiu naturalnego i gazy mlyniskiej, co pozwoli nam na całkowite uniezależnienie się od dostaw zagranicznych.

W planie 6-letnim zwrócona będzie szczególna uwaga na rozbudowę placówek socjalnych. Znacznie zwiększona zostanie ilość żłobków, przedszkoli, świetlic dziecięcych, ambulatoriów i lekarzy przemysłowych, zwiększony zostanie odsetek korzystających z czasów pracowni czyich dorocznych i świątecznych.

Jeżeli chodzi o tak ważny odcinek, jakim jest szkolenie zawodowe, to zamierzamy w pierwszym rzędzie umasowić akcje szkolenia pracowników, nie wykonujących baz akordowych, zorganizować szereg kursów, kształcących mistrzów tkackich we własnych liceach, przeszkolić potrzebną ilość techników włókienniczych. W ramach inwestycji, planuje

PRZEMYSŁ ODZIEŻOWY na nowym etapie rozwoju

W odróżnieniu od innych przemysłów, przemysł odzieżowy w Polsce Odrodzonej rozpoczął swa działalność nie od odbudowy, lecz przede wszystkim od tworzenia podstaw dla swego rozwoju. Pomimo tych specyficznych warunków, przemysł odzieżowy, wzorem innych odbudowujących się przemysłów, spełnił nałożone na niego zadania, albowiem nie tylko wykonał Plan 3-letni pod względem wartościowym i ilościowym, ale podniósł także jakość produkcji, przyczyniając się tym samym do rozpowszechnienia swych wyrobów wśród konsumentów.

Do uzyskania tych osiągnięć przyczyniła się w pierwszym rzędzie zacieśniająca wśród załóg robotniczych coraz szersze kregi racjonalizatorskie oraz potężny ruch współzawodnictwa, które w trzecim kwartale 1949 r. objęło już 61 proc. zatrudnionych pracowników.

Wysunięte na czoło zagadnień zadanie organizacyjne przemysłu zostało w pełni wykonane i w roku 1950 przemysł odzieżowy posiadał już jednolitą strukturę.

Osiągnięcia Planu 3-letniego są podstawą i gwarancją, że zadania stojące przed przemysłem odzieżowym w ramach Planu 6-letniego, planu budowy fundamentów socjalizmu w Polsce, zostaną w pełni urzeczywistnione. Na czoło zadań i zamierzeń przemysłu odzieżowego w okresie Planu 6-letniego wysuwają się 4 zasadnicze zadania, do rozwiązania których przemysł odzieżowy przystępuje w pierwszym rzędzie: — przystosowanie planu produkcyjnego pod względem jakości i ilości do potrzeb i życzeń szerokiej rzeszy konsumentów; obniżenie kosztów własnych wytworów; dalsza poprawa jakości i produkcji oraz obsługi klientów; wzmocnienie szkolenia kadr robotniczych, z szeregowych których zostaną wysunięte na kierownicze stanowiska najbardziej aktywne, wartościowe i twórcze jednostki.

W ramach realizacji Planu 6-letniego, szczególny nacisk będzie położony na racjonalizację procesu produkcyjnego i na podniesienie go na wyższy poziom techniczny. Jednocześnie szczególną uwagę zwracać się będzie na tworzenie praktycznych i estetycznych modeli i fasonów, na powstanie i usystematyzowanie racjonalnego ustalania wymiarów i numeracji odzieży. W ten sposób przemysł zostanie ściśle powiązany z konsumentem.

Ponadto w okresie realizacji Planu 6-letniego zostaną wybudowane w wzór nowoczesnych, jedynych w swim rodzaju w Europie — Warszawskich Zakładów Przemysłu Odzieżowego, nowe fabryki konfekcyjne, które stanowiąc będą widomy wyraz rozmachu i mocy budownictwa socjalistycznego.

Dla przemysłów: guzikarsko-galanteryjnego i kapeluszniczego, Plan 6-letni jest punktem zwrotnym, zapewniającym im całkowitą zmianę przestarzałych sposobów wytwarzania przez unowocześnienie parku maszynowego i zastosowanie, szczególnie w przemysle guzikarskim, nowych surowców.

PALMIRO TOGLIATTI wśród robotników Warszawy

włoską klasę robotniczą do walki o wolność, pokój i sprawiedliwość społeczną.

Palmiro Togliatti jest jednym z założycieli Włoskiej Partii Komunistycznej. Od 1921 roku prowadził ją do walki z faszystami Mussoliniego, następnie do walki z najeźdźcą hitlerowskim, dziś prowadzi ją do walki z anglo-amerykańskim okupantem i jego chudecką agendą de Gasperię we Włoszech.

Palmiro Togliatti jest prawdziwym trybunem ludowym. W artykułach i wystąpieniach przepojonych miłością do ludzi pracy, z niezachwianą pewnością w zwycięstwie rewolucji, mobilizował i mobilizuje masy ludowe Włoch do walki o wyzwolenie. Kochali go i kochają robotnicy włoscy. Nienawidzili go czarne koszule Mussoliniego, nienawidzi go dziś imperialista amerykański, nienawidzi go i boi się chudek czy saragatowicz, zaprzeczający kraj zagranicznym monopolistom. „Togliattiego nienawidzi burżuazja włoska — powiedział tow. Aleksander Zawadzki — ale kocha go włoska klasa robotnicza, kocha go lud włoski”.

Lato 1948 — Togliatti pada ofiarą nikczemnego zamachu. Na zbrodnię zamach dokonany przez faszystę, a niewątpliwie inspirowany

przez stojącego w cieniu amerykańskiego gauleitera Włoch — Zellerbacha, lud włoski zareagował strajkami generalnym i masowymi wystąpieniami, składając dowody zaufania i miłości do Palmiro Togliattiego.

„Stalin, Bierut, Togliatti — skanduje sala. Togliatti, Togliatti, Togliatti”. „Bandera rossa, Bandera rossa” — śpiewają zebrani. „Czerwony Sztandar” w języku wielkiego rewolucjonisty włoskiego. Polski robotnik daje wyraz radości, że nawiązał bezpośredni kontakt z tym, o którym tyle słyszał. Którego znał jeszcze pod pseudonimem Ercole Ercoli.

Wśród gromotu oklasków Togliatti wchodzi na trybunę... Zaczyna mówić. Przez parę sekund wszyscy nasłuchują. Togliatti mówi po rosyjsku. „Widzisz, on mówi językiem internacjonalistycznym — słyszę głos swego sąsiada. Ta! Togliatti przemówił do robotników warszawskich językiem, który — jak to trafnie ocenili właśnie warszawski robotnik — jest językiem internacjonalisty, językiem kraju będącego nadzieją setek milionów ludzi, językiem Lenina i Stalina, tych, którzy ludzkości pokazali drogę do socjalizmu, drogę do wolności”.

Palmiro Togliatti mówi. Mówi o

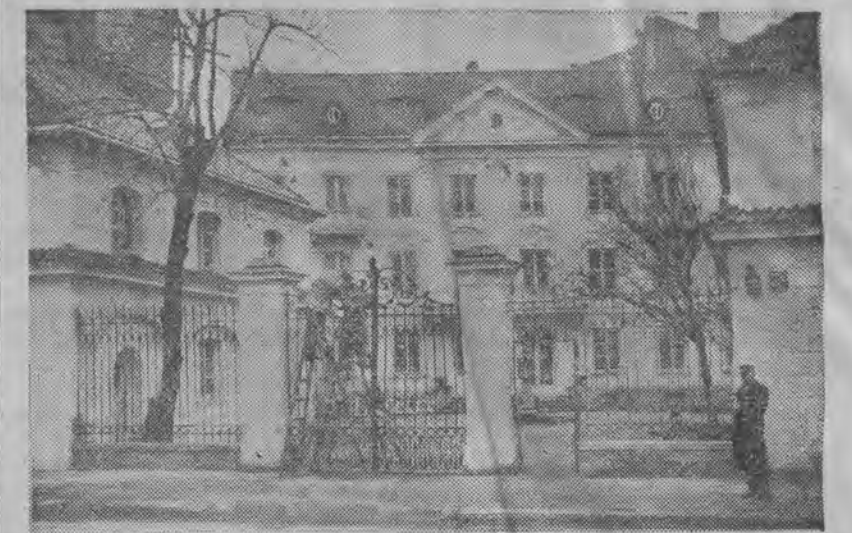
bohaterskiej walce włoskiej klasy robotniczej, mówi o nieugiętej postawie chłopca włoskiego. Co parę chwil przemówienie jego przerywane jest burzliwymi oklaskami. Robotnik polski żywo reaguje na wiadomość o każdym szczególe walki, jaką toczą jego bracia na Półwyspie Apenińskim. Żywo reaguje, gdyż to są jego bracia, gdyż walczą oni o tę samą sprawę, gdyż każde zwycięstwo metalowca turyńskiego czy bezrolnego z Apulii jest zwycięstwem naszego górnik, naszego chłopca i na odwrót, każda tona węgla wydobyta ponad plan przez naszego górnik, każdy kwintal zboża, wyprodukowany ponad plan przez naszego chłopca, jest zwycięstwem włoskiego robotnika, włoskiego chłopca.

Togliatti mówi o roli, jaką odegrał Związek Radziecki w wyzwoleniu Włoch spod jarzma hitlerowców. Mówi w imieniu milionów tych rzesz narodu włoskiego, tak jak w ich imieniu przed 8 miesiącami wyrażnie i dobitnie powiedział podługaczom wojennym, że „narod włoski nigdy nie będzie walezył przeciwko Związkowi Radzieckiemu”.

Zebrani są jeszcze pod wrażeniem ostatnich słów Togliattiego, gdy na trybunę wchodzi delegacja młodzieży szkolnej i ZMP, wręczając mu wiązanki kwiatów. I nagle, kolejno każde z dzieci znajduje się w ramionach wielkiego rewolucjonisty włoskiego.

Spotkanie robotników warszawskich z Palmiro Togliattim, wielkim przywódcą włoskiej klasy robotniczej jest wydarzeniem, którego nie zapomina się szybko. Było ono maną fastacji międzynarodowej solidarności proletariatu, której nie zdołają zerwać intrzygi i szczytce podlegaczy wojennych.

Centralny Ośrodek Szkolenia Partyjnego

Dnia 28 grudnia ub. r. w Warszawie został otwarty Centralny Ośrodek Szkolenia Partyjnego przy ul. Mokotowskiej 25. Powyżej dom, w którym mieści się Centr. Ośrodek Szkolenia Partyjnego

Fragment wnętrza; gabinet, w którym obecnie urzędzono jest „Wystawa Stalinowska”.

Wyniki opłaciły się sowicie Jak zespół tow. Miroszewskiej zdobył nagrodę 150 tysięcy złotych

Zespół tow. Miroszewskiej z PZPB Nr 6.

Gdy we wrześniu rozpoczął się wstępny etap konkursu na 15 najlepszych zespołów tkackich, nikt nie słyszał jeszcze wtedy o tow. Miroszewskiej z PZPB Nr. 6. Dwa zespoły otrzymały wówczas nagrody w „Bawelnianej Szóstce” — ze społy tow. Michalakowej i Bańkowskiej. Dlaczego zespół Miroszewskiej już w tym czasie nie wyróżnił się? Odpowiedź jest prosta — zgłosiła się do konkursu dopiero przed 1 października. — Zarówno tow. Miroszewskiej, jak i wspólnie pracującym z nią tkaczkom zabrało odwagi. Nie wierzyły, że sprostać warunkom konkursu. Nie wierzyły we własne siły i możliwości. A tymczasem wszyscy dookoła namawiali tow. Miroszewską: — „Bralas przecież nagrody we współzawodnictwie. Produkujesz zawsze dobry towar, masz wszystkie dane na to, aby wyróżnić się w konkursie”.

I to była prawda. Jeszcze zanim wszedł w życie nowy regulamin o premiowaniu za jakość, tkaczka Miroszewska produkowała 90 procent towaru pierwszego gatunku. Do pracy zespołowej przystąpiła jeszcze w II kwartale ub. r. — Ale początkowo współpracownicy jej zmieniały się. Jedne przechodziły do innych fabryk, inne rozpoczęły pracę na innych krosnach. — Najlepiej ułożyła się współpraca dopiero z tkaczkami Gawrońską, Gwidziałą i Raczkową. Od pierwszego września, gdy tylko zaczęły pracować w myśl nowego regulaminu, stale ulepszały metody swej produkcji. Powoli wzrastała ilość

ekstry. Mijała już połowa września, gdy po długich rozważaniach zespół tow. Miroszewskiej zdecydował się wziąć udział w konkursie. Od pierwszego dnia przystąpiono do zaciętej walki o każdy metr bezbłędnego towaru, o to aby tych metrów było jak najwięcej.

Nasz konkurs rysunkowy wywołał olbrzymie zainteresowanie wśród czytelników „Głosu”. Dość powiedzieć, że oprócz należycie wypełnionych kuponów cały szereg uczestników konkursu nadesłał do redakcji dowcipne komentarze, określające polityczne oblicze „figur” konkursowych, satyryczne wierszyki, uwagi itp. Do tej „literatury konkursowej” powrócimy jeszcze w jednym z najbliższych numerów „Głosu”, na razie jednak chcemy zdać sprawę naszym Czytelnikom z wyników Konkursu oraz podać listę osób nagrodzonych za prawidłowe rozwiązania.

Ilość czytelników, którzy trafnie odgadli, iż rysunek 1 przedstawia wia — Mocha, 2 — Czang-Kai-Szeka, 3 — Bevina, 4 — Churchill, 5 — Mikołajczyka, 6 — gen. Franco, 7 — Adenauera, 8 — Tito, 9 — Bluma, 10 — Trumana — jest dowrodą imponującą. Sporo kuponów zostało zdyskwalifikowanych przez komisję konkursową z powodu błędnych odpowiedzi (dotyczyło to głównie rysunku-zagadki Nr 7), bądź ze względu na nieczytelne czy anonimowe wypełnienie kuponów. Odrzucone zostały również odpowiedzi nie zawierające wszystkich kuponów.

- 1) Czesław Patkowski, robotnik, Pabianice, Spółdzielca Nr 7 m. 18 — zegarek na rękę;
- 2) Henryk Zabecki, uczeń, Sulejów, ul. Górna Nr 3 — zegarek na rękę;

TWÓRCA PIERWSZEGO ZESPOŁU KONKURSOWEGO Prace i zwycięstwa tow. Balcerzaka

Znano go w fabryce już od dawna. Zawsze uwijający się skrzętnie za swymi krosnami, zawsze punktualny — sumienny, uczciwy pracownik. Gdy tylko powstało współzawodnictwo, od razu wziął w nim czynny udział. Mówiono o nim: Balcerzak — przodownik. Wraz ze swym zespołem zdobywał nagrody, przekraczając znacznie swój plan produkcyjny. Lecz nazwisko jego, dotychczas popularne tylko w PZPB Nr 7, obiegło w sierpniu wszystkie fabryki nie tylko w Łodzi, lecz w całej Polsce. Tow. Wojciech Balcerzak pierwszy odpowiedział na apel Zarządu Głównego Związku Zawodowego Włóknarzy, pierwszy zorganizował tkacki zespół konkursowy.

Nastąpiło to natychmiast, gdy tylko zapoznał się z warunkami konkursu. Już na pierwszym zebraniu, poświęconym omówieniu tej sprawy, nie mógł spokojnie usiedzieć do końca. Obmyślił sobie dokładnie, jakich tkaczy pozyska dla swego zespołu. I oto 27 sierpnia na szpalach gazet pojawiła się wiadomość, że zespół tkacki Wojciecha Balcerzaka z PZPB Nr 7 stanął jako pierwszy do konkursu. Piękna inicjatywę podjęli tkacze z innych fabryk. Z dnia na dzień wzrastała ilość zespołów konkursowych.

Zespół tow. Balcerzaka, w skład którego weszli starsi, doświadczeni

tkacze, jak tow. Skaliński i tow. Szulcowa, oraz młodziutka tkaczka, członkini ZMP Janina Ciżycka, od 1 września rozpoczął już etap wstępny, poprzedzający konkurs. Na razie nie szło łatwo. Tkacze byli przeciw dotychczas przyzwyczajeni dbać tylko o jak największą ilość produkcyjną, nie umieli dostatecznie czuć zarazem nad jakością towaru. Ciężko było z początku pogodzić te dwa warunki. Nieraz czoła pokoryli się potem, nieraz brakło cierpliwości, lecz silna wola i chęć rzetelnego wypełnienia swych obowiązków odnosiły zwycięstwo. Z dnia na dzień wzrastała ilość dobrego, bezbłędnego towaru. Ekstra, która z po-

czątku wydawała się czymś nieosiągalnym, stanowiła coraz większy odsetek całej produkcji. Z początku 20 procent, potem 30, 40, 50 i więcej.

Gdy w pierwszych dniach października ogłoszono wyniki pierwszego etapu, zespół tow. Balcerzaka znalazł się wśród 5 nagrodzonych. Na urzędności, jaka odbyła się wówczas, tow. Balcerzak i jego tkacze postanowili sobie, że muszą zdobyć również jedno z pierwszych miejsc w następnym i ostatecznym etapie.

Co 10 dni zamieszczaliśmy w „Głosie” wyniki pracy zespołów konkursowych. Zespół Balcerzaka znajdował się stale wśród najlepszych. Pracował równomiernie: około 50 proc. ekstry, reszta prędko, a plan produkcyjny zazwyczaj przekroczony o kilka procent. Wyniki takie mogły powstać tylko dzięki zgranej, harmonijnej współpracy.

Tak minęły październik i listopad. Do Zarządu Głównego napływały z całej Polski wyniki wszystkich zespołów konkursowych. Z dniem 1 grudnia konkurs został zamknięty. Tkacze z napięciem oczekiwali, czy znajdą się wśród owych 15 wyróżnionych, czy przypadnie im w udziale tytuł najlepszego zespołu oraz wysoka nagroda. A tymczasem zbliżała się doniosła rocznica: 70-lecie urodzin Towarzystwa Stalina, Robotnicy przedsięwzięli wspaniały czyn Stalinowski. I znów nazwisko Balcerzaka było na ustach wszystkich. Wraz z innymi zespołami „Bawelnianej Szóstki” zespół tow. Balcerzaka zobowiązał się do dnia 21 grudnia podnieść o 3 proc. jakość swej produkcji i co dzień pół godziny czasu poświęcić na szkolenie słabszych tkaczy. Wśród oczekiwania radosnego święta mijaly dni.

I nagle w połowie grudnia gruchnęła wiadomość: 15 najlepszych zespołów tkackich otrzymało po 150 tysięcy zł. Wśród nich znajdował się również zespół tow. Wojciecha Balcerzaka. Spotkaliśmy wszystkich podczas uroczystości, jaka odbyła się w Teatrze Nowym. Widzieliśmy na ich twarzach wyraz radości i dumy, że oto dopięli swego, że dowiedli, jak można i jak należy pracować. Śmiały się oczy tow. Balcerzaka, który właśnie tego dnia został szczęśliwym ojcem dwóch córek-bliźniat, promieniała zadowoleniem twarz starej tkaczki tow. Szulcowej i tow. Skalińskiego. Ale najbardziej rozradowana była kol. Ciżycka. Prawie najmłodszą wśród tej licznej gromady tkaczy. Dyplomy, nagrody pieniężne, kwiaty, słowa pełne pochwały i uznania — oto, na co zasłużyli sobie swym nieugiętym, wytrwałym wysiłkiem.

Wszystkie wyżej wymienione osoby prośone są o odebranie nagród w Redakcji „Głosu Robotniczego”, Łódź, Piotrkowska 86, od dnia 5. I. 1950 r. Zamiejscowym nagrody zostaną przesłane przez pocztę. (Sam)

Uwaga, zwiedzający IV Wystawę Gazetek Sciennych
Redakcja „Głosu Robotniczego” zawiadamia, że w dniach 1, 2 i 3 stycznia 1950 roku Wystawa mieszcząca się w lokalu Spółdzielni Artystów Plastyków — ul. Piotrkowska 102 — będzie nieczynna.
Począwszy od dnia 4 do 10 stycznia Wystawa będzie codziennie otwarta w godzinach pomiędzy 10—19.

Kronika m. Radomska

WAŻNIEJSZE TELEFONY

- 10 - Straż Pożarna
11 - Urząd Bezp. Publiczn.
12 - „Głos Radomszczański”
12 - R. S. W. „Prasa”
13 - Powiat Komenda M.O.
35 - Komitet Powiat. PZPR.
51 - Miejski Komisariat MO.
91 - Starostwo Powiatowe
90 - Szpital Powiatowy
163 - Pogotowie Ratunkowe PCK.

KINA:

Kino „WOLNOŚĆ” wyświetla film produkcji radzieckiej (w wersji polskiej) p. t. „Sąd Honorowy”. Początek seansów o godz. 17 i 19. W niedzielę i święta o godz. 10, 12, 15, 17 i 19.

Adres Redakcji i Administracji „Głosu Radomszczańskiego” Radomsko, ul. Reymonta Nr 39

Administracja - tel. Nr 12, czynna codziennie od godz. 9 do 16.

Plany na rok 1950
Gospodarka rolna na drodze postępu
Zwiększy się obszar uprawy pszenicy i wzrośnie stan pogłowia

Rozpoczynamy nowy rok, który jest zarazem pierwszym rokiem planu 6-letniego. Rozpoczynamy nowy rok, w którym głównym dążeniem będzie przebudowa struktury rolnictwa, będzie budowa lepszego jutra wsi, będzie budowa podstaw socjalizmu.

Zgodnie z założeniami planu 6-letniego, w planie na rok 1950 na obszarze województwa łódzkiego będzie się dążyć do zwiększenia upraw pszenicy, roślin okopowych i przemysłowych oraz do zwiększenia ich plonów, do zmniejszenia arealu upraw żyta na rzecz pszenicy, przy jednoczesnym jednak zwiększeniu plonów żyta, do zwiększenia produkcji użytków zielonych, jako bazy paszowej dla zwiększonego pogłowia zwierzęcego, do powiększenia produkcji ogrodniczej celem zaspokojenia konsumpcji ludności pracującej regionu łódzkiego. Zwiększenie uciążliwych, trzody oraz produkcji zwierzęcej, do zwiększenia mechanizacji rolnictwa przez powiększenie parku maszynowego i wreszcie do zwiększenia ilości zelektryfikowanych wsi.

JAKIE MAMY GLEBY

Przy opracowywaniu planu 6-letniego oraz planu na rok 1950 obszar województwa łódzkiego został w następujący sposób scharakteryzowany. Pod względem glebowym region łódzki stanowi zbiór szczyrków i bielic. Najlepsze gleby bielcowe występują w zwartych kompleksach, głównie w północnej części. Gleby te zaliczone są do II klasy gruntów ornych. Nie ma natomiast gleb kl. I. Średnie opady atmosferyczne są niższe od średnich opadów na obszarze całej Polski. Od powiednio do wymienionych warunków, a więc jakości gleb, klimatu i t.p. kształtuje się na tym obszarze województwa kultura rolna, oraz stosowane upraw poszczególnych rodzajów roślin użytkowych. Pod rośliny zbożowe wykorzystywanych bywało dotychczas 60 procent wszystkich pól ornych, pod okopowe prawie 22 procent gruntów ornych. W północnej części regionu łódzkiego uprawa pszenicy dochodzi do 15 procent ogólnych upraw zbożowych, zaś w części południowej tylko do 3 procent i to przy znacznie gorszych plonach, jak w obszarze północnym. Podobnie uprawa buraka cukrowego w części północnej jest znacznie większa i dochodzi do 20 procent ogólnego obszaru upraw okopowych, na południu zaś spada całkowicie do zera.

czas 60 procent wszystkich pól ornych, pod okopowe prawie 22 procent gruntów ornych. W północnej części regionu łódzkiego uprawa pszenicy dochodzi do 15 procent ogólnych upraw zbożowych, zaś w części południowej tylko do 3 procent i to przy znacznie gorszych plonach, jak w obszarze północnym. Podobnie uprawa buraka cukrowego w części północnej jest znacznie większa i dochodzi do 20 procent ogólnego obszaru upraw okopowych, na południu zaś spada całkowicie do zera.

Z MYŚLĄ O DOBRBYCIE WSI

Na podstawie tych danych jasno widzimy, że różnorodnej i wydajnej produkcji roślinnej obszar północnego naszego województwa, przeciwstawiają się słabe, żytnio-ziemniaczane zbiory powiatów południowych. Wobec tego plan na rok 1950 został tak opracowany, by wyrównać stan produkcyjny obu części województwa a jednocześnie przebudować strukturę gospodarstwa i podnieść dobrobyt wsi.

dwie rasy - czerwona polska oraz czarno-biała nizina. Ze względu jednak na niemiejskie żywności, czy stan obór oraz nienależytą opiekę, wśród bydła szerzą się choroby, stan pogłowia nie jest zadowalający. W roku 1950 oprócz tego, że musi się podnieść stan żywieniowy, podnieść się również stan pogłowia o 19 proc. Przyrost ten uwzględnia w pierwszym rzędzie jakość bydła. W związku z tym przewidziany został w planie na rok 1950 wzrost płecznosci krów. Przeciętna roczna mleczność będzie większa o 135 litrów u jednej krowy. Obok przyrostu pogłowia bydła wzrośnie również pogłowie trzody chlewnej o 11 procent, owiec o 3 procent, kóz o 6,3 procent oraz drobiu o 41,1 procent w stosunku do roku 1949.

Plan na rok 1950 przewiduje również wzrost produkcji żywa zwierzęcego, mleka, jaj, drobiu, wełny, mięsa oraz ryb słodkowodnych. I tak żywiec wołowy wzrośnie o 13 procent, cielęcy o 12 procent, wieprzowy o 32 procent, barani o 17 procent. Produkcja mleka powiększy się o 18 procent, jaj o 45 procent, drobiu o 41 procent, wełny o 23 procent, mięsa o 113 procent i wreszcie ryb słodkowodnych o 17 procent w stosunku do roku 1949.

Plan rozbudowy rolnictwa na rok 1950, poprawienie struktury upraw, zwiększenie powierzchni obsiewów roślin przemysłowych, pełne umasynowanie, wzrost pogłowia, mają na celu podniesienie dobrobytu wsi i skierowanie gospodarki rolnej na drogę stałego postępu.

Styl pracy Gminnych Rad Narodowych ulegnie zmianie

W sali Powiatowej Rady Narodowej w Radomsku odbyła się konferencja przedstawicieli Wojewódzkiej Rady Narodowej ze wszystkimi wójtami i przewodniczącymi Gminnych Rad Narodowych z terenu całego powiatu. Wiceprzewodniczący Wojewódzkiej Rady Narodowej tow. Lorek wygłosił obszerny referat polityczny, w którym omówił szereg wniosków, wpływających z uchwał III Plenum Komitetu Centralnego PZPR, wniosków, które przed aparatem administracji państwowej i samorządowej stawiają nowe zadania.

ków chwytają się agencji wywiadu, aby zdobyć informacje dotyczące naszej gospodarki narodowej. Inspektor Wojewódzkiej Rady Narodowej ob. Bartnicki omówił wytyczne planu pracy Gminnych Rad Narodowych na najbliższą przyszłość. Stwierdził on, że członkowie Rad za mało wagi przywiązują do planowania, przez co zadania realizowane przez poszczególne Komisje Gminnych Rad, są w terenie wykonane za ledwie częściowo. Za mało uwagi przywiązują się do prac Komisji Kontroli Społecznej i Komisji Oświatowej.

Nie znaczy to jednak, że walka klasowa na wsi ustala. Walka trwa i wróg klasowy za wszelką cenę usiłuje prowadzić dywersję na każdym odcinku. Czujność klasowa obowiązuje każdego radnego i każdego pracownika samorządu. Ob. Olbrychowski mówiąc również o trwającej walce klasowej na wsi stwierdził, że w niektórych Gminnych Spółdzielniach w naszym powiecie takie atrykuty pierwszej potrzeby, jak nafta i mydło są wykupywane przez spekulantów i bogaczy wiejskich. Jest to wina Komitetów Członkowskich, które nie potrafią być do statecznie czujne.

Przed wszystkim - mówił tow. Lorek - należy zwiększyć czujność klasową. Należy również dbać o zachowanie tajemnicy służbowej. Zdarzają się jeszcze wypadki, że zarówno wójtowie, jak i pracownicy Zarządów Gminnych, zupełnie niepotrzebnie rozgłaszają dane dotyczące rozmiarów produkcji rolnej, czy zamierzanych inwestycji. Musimy pamiętać o tym, że dane te są obiektem zainteresowania agentów obcego wywiadu, a ostatni proces szpiegów francuskich we Wrocławiu pokazał, jakich środków

Te wszystkie sprawy poruszano również w dyskusji, jaka się wywiązała po referatach. O czujności klasowej mówił ob. Bartnicki, który stwierdził, że w pierwszych latach po wyzwoleniu Gminne Rady Narodowe w naszym powiecie mocno były zaniechane elementem kulackim i wyższiwczami wiejskimi. Obecnie w skład Rad Narodowych wchodzi chłopstwo i średniorolność oraz bezrolność. Również ze spółdzielczości wiejskiej wyeliminowano bogaczy wiejskich.

Ob. Kyrzczowa ostro skrytykowała niektóre Komisje Oświatowe przy Gminnych Radach Narodowych. Nie przejawiają one żadnej działalności. W Brzezczycach i w Brekach zapisało się 60 dzieci do przedszkola, a przedszkola do tej pory nie utworzono.

Ob. Krawczyk i ob. Rygielski zwrócili uwagę na to, że w terenie wróg klasowy przystąpił do ożywionej propagandy przeciw spółdzielniom produkcyjnym i im więcej sukcesów osiągała członkowie spółdzielni produkcyjnych w naszym powiecie, i im bardziej podnosi się poziom kulturalny przez zakładanie bibliotek, tworzenie grup artystycznych, tym więcej oszczerstw rzuca wroga propaganda na ludność wsi produkcyjnych. Obowiązkiem radnych jest przeciwdziałanie tej propagandzie i pokazanie całej ludności wiejskiej osiągnięć spółdzielni produkcyjnych.

Wiceprzewodniczący Wojewódzkiej Rady Narodowej tow. Lorek podsumowując dyskusję stwierdził, że prace poszczególnych Rad Narodowych wykazują jeszcze duży brak, za co w dużym stopniu ponoszą winę ich przewodniczący. Małą aktywnością wykazują się poszczególne Komisje Rad Narodowych, a ich działalność nie jest kontrolowana przez prezydium Rad. Styl pracy we wszystkich Gminnych Radach musi ulec zmianie. Muszą być zrealizowane wytyczne, postawione przez III Plenum KC. Radni muszą zbliżyć się do ludności wiejskiej, muszą trzymać rękę na pulsie życia gromad, których ludność reprezentują.

TROSKA O STAN POGŁOWIA

W ciągu ubiegłych i lat stan pogłowia zwierzęcego na terenie województwa łódzkiego osiągnął już poziom przedwojenny. Lecz mimo, iż pod względem ilościowym potrzeby województwa - gdy chodzi o stan zwierząt - zostały zaspokojone, pod względem jakościowym, pogłowie zwierzęce pozostawia wiele do życzenia. Zwalazza mocno rysuje się to, gdy chodzi o konie, których ras notujemy kilka. Na obszarze naszego województwa, zamiast dwóch ras przewidzianych przez rejonyzacje. Spotyka się również na terenie naszego województwa powiaty posiadające nadmiar koni jak np. w powiecie łowickim. Toteż w całym planie 6-letnim ilość koni zmniejszy się o 4,3 proc., (na skutek zwiększonej mechanizacji rolnictwa), w stosunku jednak do osiągnięć w roku 1949 liczba koni wzrośnie o 5,9 procent.

Gdy mowa o pogłowie zwierząt na terenie województwa łódzkiego, nie można pominąć i bydła rogatego. Na naszym obszarze występują zasadniczo

Mimo braku lokalu zespół świetlicowy ZFMG pracuje bez przerw

Zycie kulturalne robotników Zjednoczonych Zakładów Mebli Giętych w Radomsku koncentruje się we własnej świetlicy. Istnieje tutaj do brze zorganizowany zespół świetlicowy, posiadający sekcję chóralną, teatralną, muzyczną, sportową. Istnieje również biblioteka licząca 263 tomy książek. Nie jest to ilość wystarczająca na potrzeby świetlicy obsługującej zakłady. Liczące ponad tysiąc pracowników, jednak w najbliższym czasie część funduszy z akcji kulturalno - oświatowej ma być przeznaczona na zakup książek do biblioteki.

Ostatnio praca świetlicowa związana jest z wielu trudnościami, które wypływają z braku lokalu. Lokal świetlicy jest z powodu remontu nieczynny, a mimo to sekcje pracują. Sekcja chóralna odbyła swoje próby w Zakładzie Nr 2, sekcja tańeczna, nadal ćwiczy, sekcja artystyczna w lokalu Rady Zakładowej, a kurs dla analfabetów odbywa się w stołówce. Mimo tych trudności lokalowych, młodzież chętnie garnie się do pracy świetlicowej pocieszając się tym, że remont świetlicy jest już na ukończeniu.

BANK INWESTYCYJNY - ODDZIAŁ W KALISZU

poszukuje INSPEKTORA TECHNICZNEGO - specjalność inwestycje budowlane i maszynowe. Warunki, wynagrodzenie i mieszkanie do omówienia w Dyrekcji Oddziału Banku Inwestycyjnego w Łodzi, ul. Al. Kościuszki 63. 2423-k

Z. W. I. E. ZL-1 w PABIANICACH poszukuje:

INŻYNIERA ELEKTRYKA na stanowisko Szefa Działu Kontroli Technicznej i EKONOMISTY na stanowisko Szefa Działu Planowania i Organizacji. Zgłoszenia przyjmuje ZL-1 Wydział Personalny, Pabianice, ul. Grobelna 4. 2319

ZJEDNOCZONE ZAKŁADY PRZEMYSŁU BARWNIKÓW „BORUTA“

Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione z siedzibą w Zgierzu zatrudni natychmiast w Zgierzu 1. Inż. chemików 2. „ mechaników 3. „ fizyko-chemików 4. „ architektów budowlanych 5. „ konstruktorów 6. „ technologów 7. „ energetyków 8. „ planistów 9. Inż. elektryków 10. „ hydraulików 11. rob. fach. spawaczy 12. „ elektromonterów 13. robotników zwykłych Dojazd zapewniony własnym autobusem, na odcinku Łódź „Boruta“ Zgierz, oraz na trasie Zakłady „Boruta“ - stacja kolejowa Zgierz. Podania wraz z życiorysami, należy składać do Wydziału Personalnego „Boruty“, Zgierz, ul. Andrzeja Struga Nr 30 w godzinach od 8-ej do 16-ej. Warunki do omówienia na miejscu

Państwowe Zakłady Przemysłu Bawełnianego w Rudzie Pabianickiej

poszukują natychmiast: 8 KSIĘGOWYCH 1 INŻYNIERA MECHANIKA 1 INŻYNIERA ENERGETYKA 15 ROBOTNIKÓW TRANSPORTU 10 CZYŚCIARZY KROSIEN 10 ROBOTNIKÓW NIEWYKwalifikowanych 20 TKACZY. Zgłoszenia przyjmuje Wydział Personalny. 1-u

ZGIERSKIE ZAKŁADY PRZEMYSŁU ODZIEŻOWEGO

w Zgierzach zatrudni natychmiast: Kierownika działu planowania Technika budowlanego do Oddziału Inwestycji Starszego księgowego Referenta sekcji statystycznej Krawców-kontrolerów międzyoperacyjnych Zgłoszenia osobiste z życiorysem i podaniem przyjmuje Wydział Personalny w Zgierzach ul. Dąbrowskiego 35. 2420-k

OGŁOSZENIE

W oparciu o art. 46 ust. 1 Ustawy o Spółdzielniach (jednolity tekst z dnia 20. XII. 49 r.), Zarząd Rejonowej Spółdzielni Ogrodniczej w Sieradzu ogłasza zbycie z dniem 1. I. 1950 roku przedsiębiorstwa prowadzonego przez Rej. Spółdz. Ogrodniczą w Sieradzu na rzecz Centrali Ogrodniczej Przedsiębiorstwa Państwowo-Spółdzielczego w Warszawie Rejonowa Delegatura w Sieradzu, powołanego do życia z dniem 1. I. 1950 r. ZARZĄD REJ. SPÓŁDZIELNI OGRODNICZEJ W SIERADZU 2420-k

PAŃSTWOWE ZAKŁADY PRZEMYSŁU WEŁNIANEGO Nr 30 W ZGIERZU, ul. Waryńskiego Nr 6. Tel. 30

zatrudni natychmiast: 1. INŻYNIERA RUCHU 2. TECHNIKA BUDOWLANEGO 3. KREŚLARZA 4. WYKwalifikowaną MASZYNISTKĘ. Zgłoszenia przyjmuje Wydział Personalny Zakładów w godzinach od 8 - 16. 4-u

PAŃSTWOWE ZAKŁADY PRZEMYSŁU WEŁNIANEGO Nr. 31 W ZGIERZU, Terenowa Baza Remontowa

zatrudni natychmiast: 5 ŚLUSARZY 10 TOKARZY 3 ELEKTROMONTERÓW 3 STOLARZY 10 ROBOTNIKÓW Zgłoszenia przyjmuje Wydz. Pers. Zakładów, Zgierz, ul. 17 Stycznia 43 w godz. od 8-13 3-u

Osiągnięcia junaków SP

W jesiennym współzawodnictwie pracy P. O. „Służba Polsce” w powiecie radomszczańskim przekroczył swój plan wykonując w ramach trzydniówek 75 tysięcy junakodniówek. Poza tym junacy naszego powiatu zebrali 20 ton ziarna oraz zaprenumerowali 2 tysiące pism S. P. (Kl.)

Zakończenie kursu międzybranżowego

W świetlicy „Metalurgia” w Radomsku odbyło się zakończenie międzybranżowego kursu szkoleniowego, zorganizowanego przez Powiatową Radę Związków Zawodowych. 34-godzinny kurs ukończyło 47 osób, rekrutujących się z miejscowych zakładów pracy. Wszyscy kursanci otrzymali zaświadczenia o ukończeniu kursu oraz nagrody w postaci książek. (Kl.)

LITOGRAFICZNA SPÓŁDZIELNIA PRACY „BARWODRUK”

z odp. udz. ŁÓDŹ, UL. JARACZA NR 40 Telefon 276-27 wykonuje: wielobarwne etykiety, plakaty wszelkiego rodzaju, opakowania oraz różne prace wchodzące w zakres litografii 10-u SPÓŁDZIELNIA PRACY PRACOWNIKÓW MALARSKICH „FARBA” z odp. udziałami ŁÓDŹ, UL. P.K.W.N. NR 20 9-u

KALENDARZ „GŁOSU” na 1950 rok

STYCZEŃ	LUTY	MARZEC	KWIECIEŃ	MAJ	CZERWIEC
<p>1 N N. Rok. 1944 — Powst. Kraj. R. Nar.</p> <p>2 P Makarego</p> <p>3 W Genowefy; 1946 — Ustawa o unarodowieniu przemysłu</p> <p>4 S Tytusa</p> <p>5 C Telesfora</p> <p>6 P Trzech Króli</p> <p>7 S Lucjana</p> <p>8 N Seweryna</p> <p>9 P Marcjanny</p> <p>10 W Wilhelma</p> <p>11 S Teodozjusza</p> <p>12 C Arkadiusza, 1945 — Początek wielkiej ofens. Armii Radz. i Polskiej (Linia Wisły)</p> <p>13 P Weroniki</p> <p>14 S Hilarego</p> <p>15 N Pawła Pust.</p> <p>16 P Marcjalego</p> <p>17 W Antoniego, 1945 — Wyzw. Warszawy</p> <p>18 S K. św. Piotra</p> <p>19 C Henryka, 1945 — Wyzwolenie Krakowa i Łodzi</p> <p>20 P Fab. Sebast.</p> <p>21 S Agnieszki, 1924 — Zgon Wł. Lenina</p> <p>22 N Wincencego, 1863 — Wzrost powstania styczniowego</p> <p>23 P Zaśl. N. M. P.</p> <p>24 W Tymoteusza</p> <p>25 S Pawła</p> <p>26 C Polikarpa, 1948 — Umowa polsko-radziecka o wzajemnej pomocy</p> <p>27 P Jana Złot.</p> <p>28 S Walerego, 1905 — Krwawa demonstracja na pl. Grzybowskim w W-wie</p> <p>29 N Zdzisława</p> <p>30 P Marty, 1948 — Ustawa o utworzeniu organizacji „Służba Polsce”</p> <p>31 W Piotra</p>	<p>1 S Ignacego</p> <p>2 C M.B.Gromm, 1943 — Zwycięstwo pod Stalingradem</p> <p>3 P Błażeja</p> <p>4 S Andrzejka, 1947 — Otwarcie I Sesji Sejmu Ustawod. Odrodzonej Polski</p> <p>5 N Agaty, 1947 — Wybór Prezydenta RP. Ob. B. Bieruta.</p> <p>6 P Doroty</p> <p>7 W Romualda</p> <p>8 S Jana</p> <p>9 C Apolonii</p> <p>10 P Scholastyki, 1837 — Zginął wielki poeta rosyjski A. Puszkina</p> <p>11 S Lucjusza</p> <p>12 N Eulalii, 1746 — Urodził się T. Kosciuszko</p> <p>13 P Klemensa</p> <p>14 W Walentego</p> <p>15 S Faustyna</p> <p>16 C Julianny</p> <p>17 P Juliana</p> <p>18 S Kosińskich</p> <p>19 N Konrada, 1947 — Uchwalenie Malej Konstytucji</p> <p>1473 — Urodził się M. Kopernik</p> <p>20 P Leona, 1946 — Powstanie krakowskie</p> <p>21 W Eleonory</p> <p>22 S Popielca, 1810 — Urodził się Fr. Chopin</p> <p>23 C Piotra, 1918 — Powstanie Armii Radzieckiej Święto Armii Radzieckiej</p> <p>24 P Macieja</p> <p>25 S Wiktoryna</p> <p>26 N Aleksandra</p> <p>27 P Leandra, 1936 — Zmarł wielki uczytelny radziecki Iwan Pawłow</p> <p>28 W Teofila</p>	<p>1 S Albina</p> <p>2 C Heleny</p> <p>3 P Kungundy</p> <p>4 S Kazimierza</p> <p>5 N Euzebiusza</p> <p>6 P Wiktora</p> <p>7 W Tomasza z Akw.</p> <p>8 S Wincencego, 1917 — Wybuch rewolucji w Rosji. Międz. Dzień Kobiet.</p> <p>9 C Franciszki</p> <p>10 P 40 Męcz. — 1947 Zawarcie układu o przyjaźni i wzajemnej pomocy między Polską i Czechosłowacją</p> <p>11 S Pelagii</p> <p>12 N Grzegorza</p> <p>13 P Krystyny</p> <p>14 W Matyldy, 1883 — Zmarł Karol Marks</p> <p>15 S Klemensa</p> <p>16 C Eufrozjy</p> <p>17 P Jana</p> <p>18 S Arch. Gabr. 1871 — Powstanie Komuny Paryskiej</p> <p>19 N Józefa</p> <p>20 P Joachima</p> <p>21 W Benedykta</p> <p>22 S Katarzyny</p> <p>23 C Feliksa</p> <p>24 P Szymona, 1794 — Powstanie kościuszkowskie</p> <p>25 S Zwiast. NMP.</p> <p>26 N Emanuela</p> <p>27 P Ernesta</p> <p>28 W Jana Kap. 1947 — Śmierć gen. broni K. Świerczewskiego („Waltera”)</p> <p>29 S Eustachego</p> <p>30 C Kwiryna, 1945 — Wyzwolenie Gdańska i przyłączenie go do Polski</p> <p>31 P Balbiny</p>	<p>1 S Zbigniewa</p> <p>2 F. Franciszka</p> <p>3 P Ryszarda, 1849 — Zmarł Juliusz Słowacki</p> <p>4 W Izydora</p> <p>5 S Zenona</p> <p>6 C Celestyna</p> <p>7 P Rufina</p> <p>8 S Dionizego</p> <p>9 N Wielkanoc</p> <p>10 P Wielkanoc</p> <p>11 W Leona</p> <p>12 S Juliusza</p> <p>13 C Hermeneg.</p> <p>14 P Justyna</p> <p>15 S Anastazji</p> <p>16 N Benedykta, 1945 — II Armia W. P. storsowata Odrę i Nyse</p> <p>17 P Rudolfa</p> <p>18 W Apolinar-go, 1892 — Urodził się Prezydent R. P. Bolesław Bierut</p> <p>19 S Tymona, 1943 — Powstanie w warsz. ghettu</p> <p>20 C Teodora</p> <p>21 P Arzelma, 1945 — Podpisanie układu o przyjaźni i wzajemnej pomocy między Polską a ZSRR</p> <p>22 S Soiera i Kaj. 1945 — Boje I Armii w Berlinie</p> <p>23 N Jerzego i Wojc. 1870 — Urodził się Wł. Lenin</p> <p>24 P Grzegorza</p> <p>25 W Marka</p> <p>26 S Marcelina</p> <p>27 C Teofila</p> <p>28 P Pawła</p> <p>29 S Roberta</p> <p>30 N Jakuba</p>	<p>1 P Filipa i Jakuba, 1889 — Uchwala Międzynarodowego Kongresu Socjalist. o świętowaniu dnia 1 Maja</p> <p>2 W Zygmunta, 1945 — Zdobycie Berlina przez wojska radzieckie</p> <p>3 S Marii, Dzień Osiaty</p> <p>4 C Floriana</p> <p>5 P Piusa V, 1818 — Urodził się Karol Marks</p> <p>6 S Jana w Ol.</p> <p>7 N Domiceli</p> <p>8 P Stanisława</p> <p>9 W Grzegorza, Dzień Zwycięstwa</p> <p>10 S Izydora</p> <p>11 C Mamerta</p> <p>12 P Pankracego</p> <p>13 S Serwacego</p> <p>14 N Bonifacego, 1943 — Utworzenie w ZSRR I Dywizji im. T. Kościuszki</p> <p>15 P Zofii, 1942 — Wymarsz w pole pierwszych oddziałów Gwardii Ludowej</p> <p>16 W Andrzeja</p> <p>17 S Sławomira</p> <p>18 C Wniebowst.</p> <p>19 P Celestyna</p> <p>20 S Bernardyna</p> <p>21 N Wiktora</p> <p>22 P Julii i Heleny</p> <p>23 W Dezyderego</p> <p>24 S Joanny, 1543 — Zmarł Mik. Kopernik</p> <p>25 C Urbana</p> <p>26 P Filipa, Dzień Matki</p> <p>27 S Juliusza</p> <p>28 N Zesł. D. Św.</p> <p>29 P Zielone Św.</p> <p>30 W Ferdynanda</p> <p>31 S Anieli</p>	<p>1 C Jakuba</p> <p>2 P Marcelina</p> <p>3 S Eryka</p> <p>4 N Św. Trójcy</p> <p>5 P Bonifacego</p> <p>6 W Norberta</p> <p>7 S Roberta, 1935 — Zmarł Iwan Miecznikin — wybitny uczytelny radziecki</p> <p>8 C Boże Ciało</p> <p>9 P Felicjana</p> <p>10 S Małgorzaty</p> <p>11 N Barnaby, 1905 — Krwawe starcia na ulicach Warszawy</p> <p>12 P Onufrego</p> <p>13 W Antoniego</p> <p>14 S Jolanty</p> <p>15 C Wita</p> <p>16 P Aliny</p> <p>17 S Adolfa</p> <p>18 N Efrema</p> <p>19 P Gerwazego</p> <p>20 W Sylwesterza</p> <p>21 S Alojzego, 1941 — Napaść Niemców hitlerowskich na ZSRR.</p> <p>22 C Pauliny</p> <p>23 P Wandy</p> <p>24 S Jara Chrz.</p> <p>25 N Łucji</p> <p>26 P Jana i Pawła</p> <p>27 W Władysława</p> <p>28 S Ireneusza</p> <p>29 C Piotra i Pawła, Święto Morza</p> <p>30 P Emilii</p>
<p>1 S Haliny</p> <p>2 N Naw. NMP</p> <p>3 P Anioła, Dzień spółdzielczości</p> <p>4 W Józefa</p> <p>5 S Antoniego</p> <p>6 C Dominika</p> <p>7 P Cyryla i Mar.</p> <p>8 S Elżbiety</p> <p>9 N Weroniki</p> <p>10 P 7 Br. Męcz. 1943 — Akcja Gwardii Ludowej na „Café Club”</p> <p>11 W Olgi, 1943 — Akcja Gwardii Ludowej na „Café Club”</p> <p>12 S Jana Gwailb.</p> <p>13 C Anakleta</p> <p>14 P Bożawent.</p> <p>15 S Henryka, 1410 — Zwycięstwo pod Grunwaldem</p> <p>16 N M. B. Szkapł.</p> <p>17 P Wstyna, 1945 — Konferencja trzech mocarstw (ZSRR, USA i W. Brytania) w Poczdamie</p> <p>18 W Fryderyka</p> <p>19 S Wincencego</p> <p>20 C Czesława, 1948 — Zjednocz. org. mł. w ZMP.</p> <p>21 P Praksedy</p> <p>22 S Marii Mag. 1944 — Święto Odrodzenia, Manifest P.K.W.N.</p> <p>23 N Apolinarego</p> <p>24 P Krystyny</p> <p>25 W Jakuba</p> <p>26 S Ańny</p> <p>27 C Natalii</p> <p>28 P Innocencego</p> <p>29 S Marty</p> <p>30 N Julii</p> <p>31 P Ignacego</p>	<p>1 W Piotra, 1944 — Wybuch powstania warszawskiego</p> <p>2 S M. B. Aniel.</p> <p>3 C Eugeniusza</p> <p>4 P Dominika</p> <p>5 S NMP. Śnież.</p> <p>6 N Przemien. P.</p> <p>7 P Kajemana</p> <p>8 W Cyprjana</p> <p>9 S Romana</p> <p>10 C Bogdana</p> <p>11 P Zuzanny</p> <p>12 S Klary</p> <p>13 N Hipolita</p> <p>14 P Dobrowoja</p> <p>15 W Wnieb. NMP.</p> <p>16 S Rocha, 1945 — Podpisanie umowy w sprawie granic między Polską a ZSRR.</p> <p>17 C Jacka, 1944 — Sformowanie II Armii W. P.</p> <p>18 P Heleny</p> <p>19 S Mariana</p> <p>20 N Bernarda</p> <p>21 P Joanny</p> <p>22 W Tymoteusza</p> <p>23 S Filipa</p> <p>24 C Bartłomieja</p> <p>25 P Ludwika</p> <p>26 S M. B. Częst.</p> <p>27 N P. rel. Św. Kr.</p> <p>28 P Augustyna</p> <p>29 W Ściegie św. J.</p> <p>30 S Róży</p> <p>31 C Rajmunda</p>	<p>1 P Bronisławy, 1939 — Napaść hitlerowskich Niemiec na Polskę</p> <p>2 S Stefana</p> <p>3 N Szymona</p> <p>4 P Rozalii, 1809 — Urodził się Juliusz Słowacki, Święto lotnictwa</p> <p>5 W Wawrzyńca</p> <p>6 S Zachariasza, 1944 — Dekret PKWN o ref. rolnej</p> <p>7 C Reginy, Międz. Dzień Młodzieży</p> <p>8 P 1939 — Padło bohater. Westerplatte</p> <p>9 S Sergiusza</p> <p>10 N Mikołaja, 1939 — Śmierć M. Buczka w walce z Niemcami</p> <p>11 P Piotra i Jacka</p> <p>12 W Im. N. M. P.</p> <p>13 S Filipa</p> <p>14 C Podw. Św. K. 1944 — Wyzwolenie prawobrzeż. Warszawy od Niemców</p> <p>15 P M. B. Bolesrej</p> <p>16 S Cyprjana, 1944 — Utworzenie przy-czołka I Armii na Czarniakowie</p> <p>17 N Stygm. św. Fr.</p> <p>18 P Tomasza</p> <p>19 W Januarego</p> <p>20 S Eustachego, 1946 — KRN uchwała 3-letni plan odbudowy</p> <p>21 C Mateusza</p> <p>22 P Tomasza</p> <p>23 S Tekli</p> <p>24 N NMP. od w.</p> <p>25 P Pelagiusza</p> <p>26 C Ewarysta</p> <p>27 P Sabiny</p> <p>28 C Wacława, 1864 — Założenie w Londynie I Międzynarodówki</p> <p>29 P Michała</p> <p>30 S Hieronima</p>	<p>1 N Remigiusza</p> <p>2 P Anioła Stróża, — Międzynarodowe Święto Pokoju</p> <p>3 W Teresy</p> <p>4 S Franc. z As.</p> <p>5 C Placyda</p> <p>6 P Brunona</p> <p>7 S M. B. Różańc.</p> <p>8 N Danuty</p> <p>9 P Bogdana</p> <p>10 W Franciszka</p> <p>11 S Wincencego</p> <p>12 C Maksymiliana, 1943 — Bitwa pod Lenino</p> <p>13 P Edwarda</p> <p>14 S Kalkiksa</p> <p>15 N Teresy</p> <p>16 P Gerarda, 1942 — Powieszenie w Warszawie 50 bojowników PPR</p> <p>17 W Małgorzaty, 1849 — Zgon Fr. Chopina</p> <p>18 S Wiktora</p> <p>19 C Piotra</p> <p>20 P Ireney</p> <p>21 S Urszuli</p> <p>22 N Filipa</p> <p>23 P Seweryna</p> <p>24 W Rafała, Dzień Narodów Zjednoczonych</p> <p>25 S Krysypina</p> <p>26 C Ewarysta</p> <p>27 P Sabiny</p> <p>28 S Tadeusza</p> <p>29 P Chr. Króla</p> <p>30 P Zenobii</p> <p>31 W Lucyli</p>	<p>1 S Wszyst. Św.</p> <p>2 C Dz. Zaczus.</p> <p>3 P Huberta</p> <p>4 S Karola Bor.</p> <p>5 N Elżbiety</p> <p>6 P Leonarda</p> <p>7 W Salomei, 1917 — Wielka Rewol. Październikowa</p> <p>8 S Gofryda</p> <p>9 C Teodora</p> <p>10 P Andrzeja</p> <p>11 S Marcina</p> <p>12 N Witolda</p> <p>13 P Stanisława</p> <p>14 W Józefa</p> <p>15 S Gertrudy</p> <p>16 C Edmunda</p> <p>17 P Grzegorza</p> <p>18 S Odon</p> <p>19 N Elżbiety, 1942 — początek ofensywy Armii Czerwonej pod Stalingradem</p> <p>20 P Feliksa</p> <p>21 W Ofiar NMP.</p> <p>22 S Cecylii</p> <p>23 C Klemensa</p> <p>24 P Jana od Krz.</p> <p>25 S Katarzyny</p> <p>26 N Konrada, 1855 — Zmarł Adam Mickiewicz</p> <p>27 P Waleriana</p> <p>28 W Zdzisława, 1942 — Śmierć M. Nowotki</p> <p>29 S Felicyty, 1830 — Powstanie listopad.</p> <p>30 C Andrzeja</p>	<p>1 C Jakuba</p> <p>2 P Marcelina</p> <p>3 S Eryka</p> <p>4 N Św. Trójcy</p> <p>5 P Bonifacego</p> <p>6 W Norberta</p> <p>7 S Roberta, 1935 — Zmarł Iwan Miecznikin — wybitny uczytelny radziecki</p> <p>8 C Boże Ciało</p> <p>9 P Felicjana</p> <p>10 S Małgorzaty</p> <p>11 N Barnaby, 1905 — Krwawe starcia na ulicach Warszawy</p> <p>12 P Onufrego</p> <p>13 W Antoniego</p> <p>14 S Jolanty</p> <p>15 C Wita</p> <p>16 P Aliny</p> <p>17 S Adolfa</p> <p>18 N Efrema</p> <p>19 P Gerwazego</p> <p>20 W Sylwesterza</p> <p>21 S Alojzego, 1941 — Napaść Niemców hitlerowskich na ZSRR.</p> <p>22 C Pauliny</p> <p>23 P Wandy</p> <p>24 S Jara Chrz.</p> <p>25 N Łucji</p> <p>26 P Jana i Pawła</p> <p>27 W Władysława</p> <p>28 S Ireneusza</p> <p>29 C Piotra i Pawła, Święto Morza</p> <p>30 P Emilii</p>
<p>1 S Haliny</p> <p>2 N Naw. NMP</p> <p>3 P Anioła, Dzień spółdzielczości</p> <p>4 W Józefa</p> <p>5 S Antoniego</p> <p>6 C Dominika</p> <p>7 P Cyryla i Mar.</p> <p>8 S Elżbiety</p> <p>9 N Weroniki</p> <p>10 P 7 Br. Męcz. 1943 — Akcja Gwardii Ludowej na „Café Club”</p> <p>11 W Olgi, 1943 — Akcja Gwardii Ludowej na „Café Club”</p> <p>12 S Jana Gwailb.</p> <p>13 C Anakleta</p> <p>14 P Bożawent.</p> <p>15 S Henryka, 1410 — Zwycięstwo pod Grunwaldem</p> <p>16 N M. B. Szkapł.</p> <p>17 P Wstyna, 1945 — Konferencja trzech mocarstw (ZSRR, USA i W. Brytania) w Poczdamie</p> <p>18 W Fryderyka</p> <p>19 S Wincencego</p> <p>20 C Czesława, 1948 — Zjednocz. org. mł. w ZMP.</p> <p>21 P Praksedy</p> <p>22 S Marii Mag. 1944 — Święto Odrodzenia, Manifest P.K.W.N.</p> <p>23 N Apolinarego</p> <p>24 P Krystyny</p> <p>25 W Jakuba</p> <p>26 S Ańny</p> <p>27 C Natalii</p> <p>28 P Innocencego</p> <p>29 S Marty</p> <p>30 N Julii</p> <p>31 P Ignacego</p>	<p>1 W Piotra, 1944 — Wybuch powstania warszawskiego</p> <p>2 S M. B. Aniel.</p> <p>3 C Eugeniusza</p> <p>4 P Dominika</p> <p>5 S NMP. Śnież.</p> <p>6 N Przemien. P.</p> <p>7 P Kajemana</p> <p>8 W Cyprjana</p> <p>9 S Romana</p> <p>10 C Bogdana</p> <p>11 P Zuzanny</p> <p>12 S Klary</p> <p>13 N Hipolita</p> <p>14 P Dobrowoja</p> <p>15 W Wnieb. NMP.</p> <p>16 S Rocha, 1945 — Podpisanie umowy w sprawie granic między Polską a ZSRR.</p> <p>17 C Jacka, 1944 — Sformowanie II Armii W. P.</p> <p>18 P Heleny</p> <p>19 S Mariana</p> <p>20 N Bernarda</p> <p>21 P Joanny</p> <p>22 W Tymoteusza</p> <p>23 S Filipa</p> <p>24 C Bartłomieja</p> <p>25 P Ludwika</p> <p>26 S M. B. Częst.</p> <p>27 N P. rel. Św. Kr.</p> <p>28 P Augustyna</p> <p>29 W Ściegie św. J.</p> <p>30 S Róży</p> <p>31 C Rajmunda</p>	<p>1 P Bronisławy, 1939 — Napaść hitlerowskich Niemiec na Polskę</p> <p>2 S Stefana</p> <p>3 N Szymona</p> <p>4 P Rozalii, 1809 — Urodził się Juliusz Słowacki, Święto lotnictwa</p> <p>5 W Wawrzyńca</p> <p>6 S Zachariasza, 1944 — Dekret PKWN o ref. rolnej</p> <p>7 C Reginy, Międz. Dzień Młodzieży</p> <p>8 P 1939 — Padło bohater. Westerplatte</p> <p>9 S Sergiusza</p> <p>10 N Mikołaja, 1939 — Śmierć M. Buczka w walce z Niemcami</p> <p>11 P Piotra i Jacka</p> <p>12 W Im. N. M. P.</p> <p>13 S Filipa</p> <p>14 C Podw. Św. K. 1944 — Wyzwolenie prawobrzeż. Warszawy od Niemców</p> <p>15 P M. B. Bolesrej</p> <p>16 S Cyprjana, 1944 — Utworzenie przy-czołka I Armii na Czarniakowie</p> <p>17 N Stygm. św. Fr.</p> <p>18 P Tomasza</p> <p>19 W Januarego</p> <p>20 S Eustachego, 1946 — KRN uchwała 3-letni plan odbudowy</p> <p>21 C Mateusza</p> <p>22 P Tomasza</p> <p>23 S Tekli</p> <p>24 N NMP. od w.</p> <p>25 P Pelagiusza</p> <p>26 C Ewarysta</p> <p>27 P Sabiny</p> <p>28 C Wacława, 1864 — Założenie w Londynie I Międzynarodówki</p> <p>29 P Michała</p> <p>30 S Hieronima</p>	<p>1 N Remigiusza</p> <p>2 P Anioła Stróża, — Międzynarodowe Święto Pokoju</p> <p>3 W Teresy</p> <p>4 S Franc. z As.</p> <p>5 C Placyda</p> <p>6 P Brunona</p> <p>7 S M. B. Różańc.</p> <p>8 N Danuty</p> <p>9 P Bogdana</p> <p>10 W Franciszka</p> <p>11 S Wincencego</p> <p>12 C Maksymiliana, 1943 — Bitwa pod Lenino</p> <p>13 P Edwarda</p> <p>14 S Kalkiksa</p> <p>15 N Teresy</p> <p>16 P Gerarda, 1942 — Powieszenie w Warszawie 50 bojowników PPR</p> <p>17 W Małgorzaty, 1849 — Zgon Fr. Chopina</p> <p>18 S Wiktora</p> <p>19 C Piotra</p> <p>20 P Ireney</p> <p>21 S Urszuli</p> <p>22 N Filipa</p> <p>23 P Seweryna</p> <p>24 W Rafała, Dzień Narodów Zjednoczonych</p> <p>25 S Krysypina</p> <p>26 C Ewarysta</p> <p>27 P Sabiny</p> <p>28 S Tadeusza</p> <p>29 P Chr. Króla</p> <p>30 P Zenobii</p> <p>31 W Lucyli</p>	<p>1 S Wszyst. Św.</p> <p>2 C Dz. Zaczus.</p> <p>3 P Huberta</p> <p>4 S Karola Bor.</p> <p>5 N Elżbiety</p> <p>6 P Leonarda</p> <p>7 W Salomei, 1917 — Wielka Rewol. Październikowa</p> <p>8 S Gofryda</p> <p>9 C Teodora</p> <p>10 P Andrzeja</p> <p>11 S Marcina</p> <p>12 N Witolda</p> <p>13 P Stanisława</p> <p>14 W Józefa</p> <p>15 S Gertrudy</p> <p>16 C Edmunda</p> <p>17 P Grzegorza</p> <p>18 S Odon</p> <p>19 N Elżbiety, 1942 — początek ofensywy Armii Czerwonej pod Stalingradem</p> <p>20 P Feliksa</p> <p>21 W Ofiar NMP.</p> <p>22 S Cecylii</p> <p>23 C Klemensa</p> <p>24 P Jana od Krz.</p> <p>25 S Katarzyny</p> <p>26 N Konrada, 1855 — Zmarł Adam Mickiewicz</p> <p>27 P Waleriana</p> <p>28 W Zdzisława, 1942 — Śmierć M. Nowotki</p> <p>29 S Felicyty, 1830 — Powstanie listopad.</p> <p>30 C Andrzeja</p>	